

Льодік, Піна, Батилиман

Олександр Мінович

З одкритих вікон залетіло-вдарило по вухах завченим голосом через гучномовець, заставило сонного Льодіка схопитися й прийти до тями, згадати, де знаходиться:

- С добрым утром, граждане отдыхающие! Сегодня первое октября 2013 года, восемь часов, ноль-ноль минут, погода теплая, солнечная. Температура воздуха: плюс двадцать градусов, температура моря: плюс двадцать градусов. Приятного отдыха, граждане отдыхающие!

Хлопець гукнув у вікно на адресу когось, хто тільки-но збудив його:

- Впізнаю стару радянську калошу. Коли тільки вже дійде до вас цивілізація?.. Але ж і дякую, якби не збудили - проспав би ранішнє море.

Льодік приїхав на базу Батилиман вчора ввечері, дуже хотів одразу скупатися. Після втомливої дороги - що може бути кращим ніж довгождане море? Однак сильно штормило, й найприємніше перше купання прийшлося відмінити. Постояв під солоними бризками, пройнявся захоплено незрівняною дикою силою моря, його ревінням, гуркотом, безкінечністю нападаючих на берег хвиль, наповнився енергією ніколи й ніким неприборканої стихії і пішов спати.

Проснувшись, прикинув - здається, на базі він був один. Та й хто в цю пору їде до моря?.. Його мініатюрний "Сузукі-Свіфт" одиноко стояв на місці для паркування.

Побачивши літнього сторожа коло в'їзних воріт, замкнутих на здоровенний замок із товстим металевим ланцюгом, вирішив запитати:

- Що це ви про відпочиваючих у множині, ніби їх тут багато? Невже ще є хтось крім мене?

- Да, нет... Один ты. А нам так положено... По инструкции... Как написали, так и читаем, даже если один кто-то.

- І кіно ввечері будете для мене крутити?

- А как же. Говорю же, положено...

Льодік схватив рушника й побіг донизу, туди, де вчора спостерігав шторм.

Море лежало заспокійливе, ледь-ледь плескалось, ніби гладило прибережні скелі. Нагадувало заснулого буйного п'яницю після бурхливої п'ятики. Не вірилося, що вчора це було суцільне шаленство, велич страшної нездоланної сили.

Сонце теж вирішило підіграти морю - не пекло, приємно пригрівало. Чайки, неначе тільки прокинулись - ліниво літали над поверхнею води, не кричали, не кидались жадібно за поживою.

Хлопець скинув одяг і помалу зайшов у воду. Легко поплив назустріч горизонту. Природа не спонукала до різких рухів, тому, ніби довірився їй, пройнявся ранішньою тишею, спокоєм. Насолоджувався цим лагідним пробудженням. Вода спочатку холоднувата - зрівнялася в теплі з тілом, стала податливою, омивала-ковзала-пестила плечі, руки, ноги, живіт.

- О-го-го-го! Я на мо-ррі! Привіт тобі, Ба-ти-ли-ман!

Жодної душі на березі... Кричи скільки влізе - нікому не завадиш.

Льодік виліз з води й потішився думкою: "Скільки ж то потрібно заплатити якомусь багатому німцю або норвежцю за такий шикарний відпочинок? Де ще таке можна знайти в наш час - коли сам на сам з такою красою?".

Хлопець вже не вперше потрапляв на таку пору, на такий клопоть залишеного, наче забутого кимось літа. Мало хто знав, що в цей час берег омиває тепла течія й приносить посеред осені таке блаженство. Зрозуміло, блаженство для тих, хто не любить шумливих компаній, реву і чаду водних мотоциклів, катерів, крикливих пляжних продавців, а віддає перевагу самотності.

Льодік витягнувся на піску під ранішнім сонцем і пожадливо старався насититись довколишніми пейзажами: темно-синьою далечінню моря, високими скелями, на яких зрідка росли покручені невеликі сосни, що невідомо як вчепились корінням за камінь, мовби слугуючи взірцем боротьби за життя, ялівцевими, сосновими клаптями-лісочками густо покритими внизу глицею, вилизаною до блиску, відшліфовано-круглою галькою, яку так приємно брати в руки.

В перший день не хотілося нікуди йти, нічим більше займатися, а тільки плавати й лежати на сонці, ловити його останні гарячі промені, не боячись згоріти.

Бачачи, що ніхто не помітить, нікому не помішає, Льодік вирішив скупатися голяка. Не встиг скинути з себе плавки - і мало не підскочив з несподіванки - з-за скелі зупинив-застеріг дівочий голос:

- Агей! Еще чего придумал, здесь тебе не нудистский пляж.

Хлопець перелякано застиг, мовби його вдарили чимось по голові, а потім став затулятися чим під руку попало. Простояв хвилю, наче стовп, а потім схаменувся й позадував, прикриваючись, за великий камінь. Там швидко натягнув на себе шорти й майку і присів на піску, аби дійти до тями.

Виходило, що все-таки він тут зовсім не один. Просто не здумав заглянути за скелю, яка височіла посеред пляжу й неначе ділила його навпіл. Ну хто ж міг додуматися до такого - ще хтось полюбляє жовтневе море й пізнє осіннє сонце.

Якось стало ніяково. Не хотілось, проте треба йти вибачатися. Воно ж дійсно - не на такому пляжі, де можна голим.

Незнайомка лежала на животі, прикривши голову широким брилем. В очі відразу кинулося струнке молоде тіло, з приємним загаром на шовковій шкірі і білі п'ятки, які немовби були чужими на світло-коричневому фоні.

- Привіт! Вибачте, будь ласка! Ви так сховалися, що я й не помітив. Дай, думаю, скупнуся голяка, щоб плавки потім не сушити, а то в мокрих лежати якось не те.

- Забей, проехали! Только больше не повторяй - а то как-то мне неудобно, я не по этим делам.

- Присяду?..

- Да не!... Давай как раньше - ты с той стороны скалы, а я с этой. Кажется мне, шо так будет лучше. Не будем мешать друг другу.

- Як скажете...

Льодік перейшов на свою половину й взявся за книжку. Прочитав сторінку і зрозумів, що нічого не втямив з прочитаного. Неначе чистим аркушем пройшовся. Не лізло написане. Спробував розв'язувати sudoku, до якого завжди тягло, коли потрібно згаяти час або відволіктися од чогось. Однак і тут не пішло. Купався, ходив берегом, жбурляв у море камінці "жабкою", рахуючи скільки раз вони відбилися від морської гладі - і все думав про незнайомку. Так і манило його ще хоча б раз подивитися на її шовкове тіло, почути голос, що якимось ніби проник в нього, неначе рівненько так вклався у незримі пази всередині його, і там застряв, приємно граючись.

Наважився перейти за скелю:

- Якщо ви думаєте, що я чогось від вас хочу - то це неправда. Нічого мені не треба. Але ж, бачите, коли ми тут одні-однісінькі, то може було б правильно не сторонитися. Уявіть собі - станете тонути, хто допоможе? Ні душі навколо.

- Такой себе подход... Не очень... С чего бы это я стала тонуть, может лучше тебя плаваю? Знаешь, не ищу я компании, тем более мужской.

- А другої тут немає... Що поробиш?.. Ну згодиться - може ж в пригоді стати одне одному. Хочете, на машині звозу куди треба, вашої ж на базі я не помітив, значить вже чимось допоможу, коли схочете.

- Отстань, помощник... Откуда взялся такой?.. Щирый украинец... Не клинет тебя, что тут все на русском?

- Та ні... Трохи дивуються спочатку, а потім нічого, всі ж розуміють, що кажу... От ви, наприклад...

- Я, другое дело. Мне даже нравится... Как в школе на литературе. И вообще... Говори себе - мне то шо, сказала же, что компании не ищу.

- Пам'ятаю, не забув. Але чогось мені різануло по вухах: "тем более мужской...". Ви що?.. е-е-е...

- Да, да... Так можеш и записать себе: не тянет меня к мальчикам. Врубался?

- Жаль... Ви така гарненька... Може ще не все втрачено?.. Хоча добре, нехай буде, як буде. Я не приставам, але тоді давайте знайомитись, нічим же не ризикуєте. Просто спілкування і більше нічого... Обіцяю. Ну...

- Пина я... Чего так удивился? Имя такое... Как по мне, так очень даже...

- Хм... Ніколи такого не чув, щось неначе з морем зв'язане. Піна морська... чи що?.. Вибачте...

- Ничо... Не заморачивайся... Даже прикольное сравнение. Бывает, шо и с пивной пеной сравнивают. Давай тогда на "ты", раз так хорошо болтаем. И говори уже, как тебя?

- Льодік.

- Ха-ха-ха!.. Я тащусь!.. И ты еще моему удивлялся... По-моему, куда уже страннее... Если не вешаешь мне, конечно.

- Чого там... Чиста правда... Дразнять буває то холодом, то морозом, але я звик. Мені теж моє подобається. Бачиш, вже є контакт - щось і спільне знайшли. Давай

завтра раненько скупнемся і полізем он на ту гору, на саму вершину. Не пошкодуєш.

- Аж вот туда?.. Как себе представляешь? Да туда на самолете лететь надо.

- Зовсім і ні. За годин п'ять-шість зайдемо, я дорогу знаю, бував раніше. Там класно - побачиш. Ця гора десь метрів шістсот буде.

- Ладно... Завтра посмотрим. Может и сходим. А сейчас иди, хочу побыть немного одна.

Хлопець знову перейшов на свою половину. Аж під самий вечір він піднявся на базу. Довгі дерев'яні сходишки з перилами крутилися між валунами й соснами, які обдавали п'яним вечоровим запахом, заставляли зупинятися, аби ще і ще раз вдихнути їхній аромат. Зверху відкривалася чаруюча картина заходу сонця, червоний диск якого мало-помалу сідав-ховався у водній гладі, залишав на ній продовгуваті багряні, помаранчево-жовті пасма. В останній раз підсвічені цього дня гори поступово ставали темніти, суворішати й нарешті покрилися темрявою.

Сторож не обманув. Показав кіно для одного Льодіка. Сніп світла з квадратного отвору цегляної кінобудки, збудованої, напевне, років з п'ятдесят назад, падав на протилежну білу стіну підсобного приміщення, яке слугувало екраном. Увазі єдиного глядача був запропонований документальний фільм про піонерів шестидесятих та про військовий парад радянських моряків-чорноморців. Льодік згадав, що дивився про піонерів і минулого приїзду. Схоже інших фільмів не було.

- Извини, дорогой, других не оставили... Все что есть, как говорится.

На другий день в гори таки пішли. Такого пейзажу Піна ще ніколи не бачила. Осінній ліс зустрів усіма кольорами, які тільки можна знайти на палітрі художника. Деревя стояли в листі: зеленому, жовтому, помаранчевому, червоному, коричневому і ще всякому-всякому. Палахкотіли такими барвами - аж дух забивало. Хотілося стояти й дивитися. Очі розбігалися від цього розмаїття. І за кожним зворотом щось нове, інше, неочікуване. Насичувало, напувало, захоплювало.

- Какая краса! Спасибо тебе, услужил! Никогда б и не подумала, шо такое можно здесь увидеть. Сдалека - горы, как горы... А оно вот, как здесь, оказывается. Я балдею просто... Спасибо-спасибо!

- Їж на здоров'я! Не жалко... Я тобі ще не таке покажу, як не будеш цуратися.

- Класное словечко!.. "Цуратыся"... Хорошо, шо ты на украинском. Как то у тебя приятно это выходит. Лирично, что ли... Ти всегда так?

- Українською?.. Здебільшого... Раніше переходив тут на російську, а згодом рішив: а чому маю... Нехай люди звикають, може навчаться трохи, переймуть щось. Правда, бувають і недовольні, навіть агресивні - чого мовляв я щось із себе "строю", кажуть, що не місце мені в цих краях. Але то таке... Після таких слів я принципово тримаюся свого - моя країна, не збираюся нікого боятися.

- Правильно!.. Одобряю!.. Не обращай внимания! Всем же понятно, а дальше, кто как хочет и как умеет. Вот это и будет верняк. Хотя нас взять, к примеру, ведь никаких проблем, скажи...

- Ага-ага! Чи як у вас на Донбасі говорять?

- Не поняла... Откуда ты взял?.. Как догадался?

- Нічого такого важкого. Хобі в мене таке - вгадувати по вимові, хто звідки. Буква "ге" видає - так тільки донецькі говорять. І шокаєш...

- Разводишь меня?.. Да?.. Так я тебе и поверила... Не пойму только - кто сказать мог? Неужели дядьку моего знаешь?

- Звідки?.. Я звісно вже почав догадуватися, що тебе тут сторож пригрів, бо не бачу де поселилася, але про таке мова не заходила. Прийдеться зважити на моє хобі - іншого нічого не придумаєш. Так ти, все-таки, де живеш?

- В домике для работников базы. Там тепер - никого. Тишь и благодать, как раз по мне.

- О! Й тут зійшлися... Я теж так люблю - щоб тиша й ніхто не мішав. Мені тоді так гарно читається й пишеться.

- Що пишеш?.. Що читаєш?..

- Ближче познайомимось - може й покажу, чи почитаю. Хочеш ближче?

- И так достаточно... Я ж тебе все пояснила... Давай не будем одно и то же.

Підніматися ставало все важче. Захоплення осіннім лісом притупилося. Піна раз по раз запитувала, чи довго ще. Вона не звикла до такого навантаження:

- Не понимаю... Зачем нам дальше переться? Увидели лесные красоты и могли бы возвращаться. Получили ведь уже удовольствие, чего еще надо. Может будем спускаться, а то ноги болят?.. Мне совсем не хочется продолжать, как будто мы кони какие-то или нанялись покорять эти горы.

- Потерпи, недовго залишилось. Довірся мені, потім будеш згадувати й дякувати. Ще трошки й дійдемо.

- Какие трошки?.. Идем-идем и края не видно. Жалею, що пошла... Готова упасть здесь и с места не двигаться. Шо хочеш тогда - то и делай.

- Давай руку! Легше буде. Он за тим поворотом вже й вершина... А яка ж рука в тебе холодна!..

- Значит - сердце горячее... Шо?.. Не слышал такого?

- Чути-чув, але нащо тобі те серце гаряче, коли ти хлопців не любиш?

- А может я девочек хочу любить?.. Достали вы меня.

- Оп-па!.. Не спіши так - може ще знайдеш гарного хлопця, бо то ж гріх - коли дівчина дівчину. Знаєш, в таких випадках мені хочеться трохи побути психологом.

Льодік став трохи кривляться:

- Ну, отим, з американських фільмів, в яких питають: хто тебе, дівчинко, зобідив у дитинстві? Вітчим там, або батько... Може приставав хтось не так, як треба?.. Давай кажи - буду лікувати.

- Нашелся мне доктор... Иди тихонько и посапывай в две дырочки. Пси-хо-лог!

- Я до тебе з душею, а ти дряпаєшся, немов кішка. Треба ж тобі перед кимось виговоритися. Не держи в собі - так тільки гірше буде... Про це всі знають, говорять і пишуть. В тебе гарний шанс: гори, малознайомий супутник - розкажеш і наче у воду вкинеш. Розбіжимося через тиждень, ніхто й не визнає твоїх секретів. Ну! Давай! Чого

ти? Давай вже!..

- И шо я должна рассказывать?.. Оно тебе надо?.. Охота слушать?

- Давай вже! Насмілюся!

- Вот пристал!.. Там и говорить нечего... Работала на одной фирме, типа секретаршей, типа принеси-подай, шо скажут. А рядом одни мужики. И все такие приставучие, словно липучки. Не то, чтобы с тобой поговорить, а постоянно суют руки куда нипопада. Залапали, будто куклу какую. Так достали, что меня и поперло – до сей поры не вышло. Хочется человеческого отношения, а я уже боюсь, есть ли такое среди вашего брата. Вот и все...

- А ти мене не сахайся – я можу по-людськи. Доведу тобі – не всі такі. Дай тільки шанс... Побачиш – зі мною буде добре.

- Ладно-ладно... Не парься... И не старайся зря. Облом у меня сильный – не перебьеш. И не лезь, чуть шо, если хочешь, чтоб компанию с тобой держала. Уловил?

- Куди вже більше...

Нарешті дійшли...

Верховіттям гори гуляв ледь прохолодний вітер. Обдув-просушив зморених, спітнілих подорожніх, неначе хотів привітати із завершенням підйому, з досягненням цілі. Внизу, немов на долоні, розкинувся захоплюючий далекий краєвид моря, неба, сусідніх гір. Втома відразу забулася. Нова картинка для очей дала такого припливу енергії – хотілося гукати, кричати, аби сповна спожити те, що аж тіснило груди:

- Ого-го-го-го! А-а-а-а! Вау-вау-ва-а-а!

Льодік з Піною підходили до самого урвища, лякаючи одне одного небезпечними рухами, лягали на камені, звисаючи головами донизу, до моторошного провалля, ризикуючи, піднімалися на невеликі гострі скелі, аби збільшити кругозір, сиділи, милуючись навколишнім пейзажем.

Найбільше враження склали хмари. Йшли майже над самими головами. Здіймаючись знизу від моря, вони натикалися на прямисту круту гору і повзли по ній до верху, немов величезним димоходом. Виходило так, що хмари ці на самій вершині не встигали розсіятися, розійтися, а проходили в небо рівною стіною, неначе обтесані під лінійку, прямо коло рук молодої пари. Крок вперед – і ти обличчям у вологому потоці, крок назад – і повертаєшся в сухий простір. Такого Піна ніколи навіть не уявляла – до хмар можна було дотягнутися, а самі вони були мовби продовженням гір, поволі тягнулися в безмежну далечінь.

Повернулися до себе коли стемніло. Льодік запропонував скупатися:

- Пішли!.. Зараз саме кайф – втому зніме, неначе й не було. На морі вночі – це щось! Таке треба обов'язково спробувати.

- Темно же... Не освещается, не видно ничего. Мне страшно немного.

- Бери мене знову за руку, й не будеш нічого боятися. Разом попливемо, буде тобі спокійно, побачиш... Тільки – голяка... Давай?.. Не буду дивитися... Обіцяю... Зате як буде класно! Сама відчуєш, гарантую!

- Похоже у тебя планы на меня. Как то ты все обставляешь вокруг, будто в ловушку

хочешь поймать. Не трать сил, говорила тебе – не тянет на мальчиков.

– От заладила... Цілий день були разом удвох – в лісі. Якби хотів – там би щось намагався. Розслабся – не з'їм. Просто скупнемося – і все. Знаю, що кажу – в горах отримала задоволення, і тут отримаєш. Довірся, говорю тобі...

Нічне море дійсно було чудовим. Загорнуло в теплу свою товщу, немовби у ковдру кимось зігріту. Молоді голі тіла плавно рухалися— гойдалися на легких хвилях. Хлопець і дівчина пірнали, лежали на спині, вдивляючись у високе зоряне небо, гребли наввипередки до берега.

Їм знову хотілося кричати скільки є сили, однак вирішили не лякати нічну тишу, яку порушував тільки слабкий плескіт води. Вийшовши на берег, накинули на себе якусь одежину і довго стояли зачаровані новою приємністю.

– Запрошую до себе на вечерю! Скажи своєму дядькові-сторожу, що фільм на сьогодні відміняється. Нехай без тебе лягає спати.

– Не... Он без меня не ляжет, беспокоиться будет. Наверно на этот раз откажусь от твоего приглашения. Может завтра... Предупрежу заранее и тогда уже... Сейчас будем прощаться. Спасибо за чудесное утро, день и вечер! Это было восхитительно!

– Тоді – до завтра!

– До завтра! Пока-пока!

Наступний день зустріли в Чорноріченському каньйоні.

Чорна річка біжить-кружляє-звивається підніжжям високих скель. Стежка вздовж річки йде то низом, то круто піднімається кам'янистими уступами. Хочеться весь час задирати вверх голову, аби розглядіти красоту високих гір, вкритих барвистим осіннім лісом. Гострі скелі нависають над руслом річки, неначе обхвачують її в міцних обіймах. Вода в річці темна й прозора, часто падає з валунів невеличкими водопадами, шумить-дзюркотить, весело несеться стрімким потоком, вабить до себе, спонукає до бажання шубовснути прямо в цю танцюючу стрімнину, не скидаючи одягу, й плисти-плисти-плисти...

Піна не втерпіла, щоб не вигукнути:

– Клас!.. Вчера мы смотрели на мир с высоты, наблюдали, что там внизу, а сегодня наоборот – смотрим вверх. Ты, что специально так чередуешь?.. Будто смену блюд подаешь... Гурман!..

– Стараюсь... Дуже хочу, щоб тобі сподобалось. А взагалі то... Це я так затягую тебе, привчаю до себе, аби потім звабити. Навіть не уявляєш, як мені хочеться вернути тебе в класику.

– Не порть впечатления! Зачем тебе меня в классику – сказала же, буду дружить с девчонками, а ты опять за свое.

– А я?.. Зі мною, що – ніяк?

– Ты, конечно, классный... И хорошо с тобой... Но ведь мы только друзья. Правильно понимаю?.. А еще ты не приближаешься – за это ценю.

– Знала б ти, як я хочу наблизитись... Але терплю... Куди дітися, коли така принципова попалася?

- Терпи-терпи - отаманом будеш.

- Ого! Виходить не все так і погано було з українською в школі.

- Ато!

- Може влаштуем невеличке змагання?.. Я буду російською, ти українською - хто більш протримається... На фантик... Згодна?

- Я, конечно, не знаю как ты на русском, но боюсь с украинским у меня не так, чтобы очень. Кстати, а проигравший шо должен?..

- Шо-шо... Для мене підійде поцілунок, такий який захочу, а ти собі вибирай... Можеш теж поцілунок.

- Ха!.. Все у тебе к одному... Любвеобильный ты парень однако... Не согласна я на твои соревнования.

- Жаль-жаль... А то навчив би тебе цілуватися.

- Без тебя научусь. Да... все забываю спросить, а ты откудава такой выискался? Где живешь-промышляешь?

- З Києва.

- Самого-самого?..

- Самого... а чого сумніваєшся?

- Бывала я там, шо-то не слышала, чтобы так как ты - литературно... Все больше на русском или суржике.

- Є таке... Але то скоріш раніше, зараз все більше й більше переходять на українську, хто примусово, а хто як я - тягнуться до свого, рідного.

- Как по мне, так больше бы украинских песен крутили, кажется ничто так не притягивает к украинскому... Черемшина... Червона рута... а еще вот эта: "... я піду в далекі гори...", эту слушала б сто раз.

- Ба-бам! - знову зішлося! Я теж цю люблю. Ще трошки поспілкуємось і вийде, що ми з тобою, мов дві половинки одного яблучка. Тільки ти солодша половина - і я готовий тебе з'їсти.

- Как бы не подавился...

Вечеряли разом, на балконі у Льодіка. Кімната в нього без гарячої води, зі старим телевизором, зате балкон у формі букви "Г" все компенсує - близько п'ятнадцяти метрів, в одну сторону на гору, а в другу - на море. З таким і гарячої води не треба. Сиди собі ввечері й милуйся місячною доріжкою, що мерехтить у воді в темну даль, або споглядай нічні гори, які неначе геть наблизилися до будівлі й страхають своєю тьмяною загадковістю.

- Ну, чем будеш угощать? Зазывать-зазывал, да боюсь, не голодной ли останусь?

- Марципанів, скажу, не тримаєм, але дещо знайдеться. Помідори в мене - пальчики оближеш, солодкі, м'ясисті - їж і хочеться. В магазині таких не купиш. Це я по дорозі, в херсонському селі надибав, там і сир овечий прикупив, вино з лідії-винограду, кавун і хліб. Пробувала коли-небудь кавуна із хлібом? Сма-ко-та-а!.. Мене друг навчив.

- Раздразнил... Давай уже, а то слюнки побежали.

Якийсь час їли мовчки, чути було лиш прицмокування Піни, якій дуже сподобалась ця проста їжа. Сир, помідори смакували до вина, а кавун – солодкий-солодющий дійсно йшов із білим пухким хлібом краще всякого ресторанного делікатесу.

– Думала, чем ты меня удивлять будешь, но чтоб такое... Похоже ты оригинал во всем. Случайно не поэт?.. Не?.. Таким, по-моему, стихи надо сочинять. Силен в этом?..

– Є трохи... та боюсь чи сподобаються.

– Сподобаються-сподобаються... Нутром чую... Давай! Видишь, я даже на украинском стараюсь. Читай!.. А я взамен еще больше стараться буду... Чтобы тебе приятно было... Ну-у!

– Знаєш, поети люди вразливі, тонкі, коли відчують, що не втрапили – втрачають свою силу.

– Та втрапиш-втрапиш... смелее. Как ты меня учил, помнишь: здесь никого нет, пускай себе... Ну услышит малознакомая девушка, ведь все равно разбежимся через неделю. Читай!

– Добре. Слухай:

Хвиля із моря сердита...

Камінь навпроти суворий...

Вона його б'є-колошматить,

А він мовчазний в непокорі.

Вона розганяється й лупить по ньому щосили,

А він розбиває її на дрібні безсилі краплини.

Втомившись, вона ніжно ластиться, липне до нього,

Вуркоче, вмиваючи злегка.

А він вже не дробить її, не стинає,

Годує піщинками з себе.

Це вічний двобій під цим небом:

ЙОГО і ЇЇ.

– Гарно! Сподобалось... Так четко представила себе и море, и камень, и волны... Гарно! Но разве это стихи? Чего-то в них не хватает... рифмы, кажется... Непривычно... но все-таки гарно.

– Я їх і не називаю віршами. Це замальовки. Їхня мета визивати асоціації, малювати своє уявлення, доповнювати, включатися в картинку. От ти сказала, що ввімкнула для себе море, камінь, хвилю – і я радий, досяг свого, того чого саме й прагнув. Кращої похвали для мене немає, коли вдається включити слухача, запустити в його уяві написану мною картину. Тоді відчую – ось воно, передане мною, посіяне в іншу душу, неначе зерно в землю. Може це від того, що дуже вже люблю щось садити, аби проростало.

– Може-може, нехай буде гоже – кажється так колись говорила моя баба.

– Браво! Такого виразу ніколи не чув. Візьму собі на замітку. Десь обов'язково застосую. Знаєш, що зробила?.. Це ти зараз вкинула в мене своє зернятко... Візьмусь його пророщувати. Напишу щось – і знову в нас буде мале спільне. Або й велике...

Вловила?

Льодік прибрав зі столу й приніс чай.

- Закрий очі! Вдихай аромат!.. Міцніше!.. Ще-ще... З чого чай?.. Вгадаєш?

- Ой, что-такое мне напоминает... знакомое с детства,... бабушкино... сельское... может?.. Липа! Точно - липа! Сто лет не пила липы!.. Какой запах! Можно - не буду открывать глаза?.. Так лучше... Прямо в душу заходит!.. Ли-па-а!

- Не зовсім пропадає, ще з тебе люди будуть, не з'їло місто повністю, щось залишилось від баби. До речі, звідки вона в тебе? Де таке село знайшлося, в якому липовим цвітом частують?

- Городок Лиман. Слышал про такой? Село моей бабушки недалеко от него.

- Це деє під Харковом, якщо не помиляюсь.

- Можно и так сказать.

- Тоді вмикай своє село - спробуй, наче я у своїх замальовках, короткими виразами-символами, передай так, щоб відчув-уявив, аби ніби побував там... Зможеш?

- Навіть не знаю... що таке сказати?.. Врядли сумею... разве... ну вот: дідова пасіка, колодязь зі старим дубовим зрубом, двір, зарослий споришем - м'яким і прохолодним під босими ногами, яр глибокий, а в ньому вишняк, глід, терен, на городі соняхи, кукурудза - висока, густа - ми там малими в жмурки-хованки грали, дідова майстерня - в ній запах свіжоструганого дерева, діжка з дощовою водою коло ринви, кури, що кубовшались в пилуці, бабин квас з бузини, млинці припечені до червоного, пряжене молоко з печі - на ньому вершечок твердий, коричневий, пупирчаті, колючі огірочки з грядки, розлогий горіх, під яким добре сховатися в спеку...

- Вау! Вау! Вау! Класно вийшло! Нічо собі замальовочка, краща ніж у мене. Особливо, знаєш, що мені найбільше зайшло - двір зі споришем, дерев'яна діжка з водою, у нас така ж була, станеш навшпиньки - заглянеш і своє відображення бачиш, руку всунеш - вода те-пла-а-а. І огірочки - аж наче на зубах захрумтіло. Молодець! А що краще всього - ми з тобою тільки-но разом створили такий собі маленький фільм і вдвох його переглянули, отримавши позитивчик-задоволення.

- Похоже действительно от тебя перебрала... Однако холодновато стает. Чувствуется, что все-таки осень.

- Давай накину на тебе свій піджак, тепліше буде. Тільки ж від нього запахом чоловіка...

- Издеваешься?.. Не перегибай... запахом пугаешь. Я с тобой уже какие сутки...

- Жартую так, може невдало - вибач.

- Ладно...

- Тоді на завтра готуйся - підем у нову подорож.

Зі сходом сонця вирушили в дорогу - в Загублений світ. Відразу за межами бази починалася доволі таки небезпечна стежка, яка то круто піднімалася вгору, то різко падала вниз. Найгірше при спусках - осипалося каміння, не було впевненості під ногами. Часом потрібно було пройти з ризиком зірватися в провалля. Гострі каміння заставляли дивитися під ноги, проте на коротких спочинках знову можна було

любуватися неперевершеним пейзажем – море, на якому ніби у дзеркалі відбивалося-гойдалось сонце, горді скелі, сосни, дерева-безстидниці з приємними гладенькими стовбурами...

В найбільш небезпечних місцях Льодік брав Піну за руку й заставляв закривати очі, аби не страхатися.

Мимохідь на думку хлопцеві прийшла десь вчитана фраза: " ніщо так не з'єднує людей, як спільне долання небезпеки".

В невеличкій затишній бухті, яку немовби охороняли високі прямі гори, зупинилися. Льодік витяг з рюкзака два невеличких гумових матраци, на яких зазвичай купаються діти, й надув їх з допомогою маленького насоса.

- Далі трохи пропливем, а там і будемо на місці.

- Я слышала об этом месте – кажется, Затеряный мир называется... Верно?

- Саме воно.

Загублений світ поразив Піну своєю дикою природою, величавими скелями, гротами, чистою-чистою водою, осіннім безлюддям, відірваністю від світу і ще чимось таким, якого ніколи не бачила й не відчувала.

Молода пара провела тут цілий день, поглинаючи в себе краєвиди, якими неможливо було пересититися. Вертатися не хотілося, однак вечірня прохолода змусила.

Коли йшли назад Піна посковзнулася й пошкодила ногу. З подряпин сочилася кров, і ще схоже було – отримала вивих. Прийшлося Льодіку допомагати дівчині, добре – до бази залишилося зовсім недалечко.

Проте все-таки втома вдалася взнаки, і хлопець на останньому відрізку дороги взяв Піну на руки. Вона змушена була обнімати його за шию й міцно притискатися, аби не випасти з рук. Чула, як б'ється його серце, як напружуються руки, як йде од нього теплом і турботою, як перейнявся він її безпомічністю. Мимоволі подихи їхні неначе злилися. Губи самі, мовби ненароком, з'єдналися, спочатку ніби злякано, обережно, а згодом довірливо.

Льодік поставив Піну на ноги. Та, здається, відразу забула про біль.

Довго-довго стояли злившись тілами, мовчки, вдихаючи одне одного, зрозумівши, що стали сьогодні одним цілим, якого не розірвати. Хлопець першим порушив мовчанку:

- Що, не противно тобі отак зі мною, з чоловіком? Ти ж казала – більше не будеш з нами діла мати.

- То ж з ними... А це – з ТОБОЮ...

Додому, з моря, верталися вже разом, машиною Льодіка. На прощання стикнулися з багатьма дивними явищами.

В останню ніч десь взялися комарі й такі кусючі, такі злі – не дали очей закрити і на хвилину. Перетворили ніч у маленьке пекло. Раніше ніколи в цю пору комарів тут ніхто не бачив.

Посеред ночі знялася несаможита буря. Море скаженіло, немовби хотіло залякати

світ, знищити все на своєму шляху. Зранку всі дороги були завалені покаліченими деревами.

Півострів затягнуло в'язким туманом, який начебто сховав для всіх подорожніх і гори, і море, і Роман-Кош, і Ай-Петрі, і Чатир-даг.

Коли виїхали на перевал, Льодік і Піна вийшли з машини, аби оглянутися-попрощатися, подивитися згори на місце, в якому провели такі чудові дні. Позаду них клубочилися чорні хмари, які неначе віщували щось недобре, й лихе, немовби застерігали від чогось зловісного, підступного, ворожого, яке наступало-повзло на півострів.

Вони ще не знали, як же довго не зможуть сюди повернутися.

На душі стало чомусь неспокійно-тривожно. Піна згадала слова своєї баби: " в біді й тривозі треба триматися близької людини". Вона взялася за руку свого супутника й мимоволі відчула, що з цим чоловіком їй буде добре і затишно, навіть в години випробувань, біди і тривоги.